

SVETILKA

Ivan Minatti

Bedno je biti svetilka
na samotnem vogalu
in sijati — ne veš čemu;
grenko zreti noč za nočjo
vedno iste obraze hiš,
vsako jesen bolj temnih in starikavih;
žalostno se pomenkovati
kdo ve že od kdaj
— svetilke so brez spomina —
kdo ve doklej še
z zaspanimi jutri
in redkobesednimi nočmi
o zdavnaj znanih, pradavnih rečeh;
grenko poslušati,
kako enolično kaplja čas
iz zvonika onkraj reke,
zdolgočaseno,
ko da se ni in se nikoli ne bo
prav nič zgodilo
— le kaj naj pričakuje svetilka
na samotnem vogalu —
čeprav se vrbe preoblačijo
zdaj v zláto zdaj v zeleno;
klavrno gledati
negiben, prikovan v zid,
kako prihajajo in odhajajo ptice,
vsako leto druge,
in čakati, da paglavec
z dobro pomerjenim kamnom
pogodi cilj.